

Diễn

Cô đau, nhưng đôi chân vẫn không ngừng dẫn tiếp.

Rốt cuộc thì cô cần gì nhỉ? Rốt cuộc thì cô đang đi tìm cái gì??

1.

“Em.”

“Dạ”

“Khuya rồi đấy, chưa ngủ sao?”

“Em khó ngủ, không biết sao nữa, chắc lạ phòng”

“Anh cũng vậy. Anh sang nhé?”

“Sang làm gì?”

“Chả làm gì cả, chỉ là sang thôi!”

“Cửa em không chốt”

Cạch!

Người còn gái vừa kịp đến bên thì cánh cửa bật mở.

- O, anh ...

Nụ hôn xê dần bốn bàn chân đến bên chiếc giường nệm trải ga trắng muốt...

2.

- Em đang nghĩ gì vậy?

- Chả nghĩ gì cả.

- ...

- Đêm thanh vắng thế anh nhỉ? Lâu nữa.

- Em mong sáng lắm à?

- Vâng, nơi này rất đẹp. Anh có biết không? Sau cửa kính kia kìa, cả một thế giới thiên nhiên hoa cỏ.

- Phát hiện mới của em đấy à?

- Thì đúng thế. Tại ngày hôm qua, em sợ ánh sáng tràn vào nên không kéo rèm lên. Nhưng đẹp, anh nhỉ?

- Ủ.

Chàng trai đáp như một dấu chấm lửng. Anh nhào người sờ soạn cái bàn điện thoại trên đầu giường.

- Đừng có đốt thuốc vào ban đêm như vậy.

- Thì thôi...

Câu nói thì thầm bên tai cô gái kéo dài ra như hát. Cô thấy nhồn nhột vì một bàn tay vòng sang bụng mình, nhưng có vẻ chưa chịu nằm im chỗ ấy.

- Yên nào, để em nhìn.

- Nhìn cái gì?

- ...

- Đừng bảo em nhìn bóng đêm nhá. Nó sẽ nuốt chửng em đấy!

- Anh không thấy sao? Những chấm đen lung lay kia kìa.

- Sao?

- Đóa trăng nguyên đấy!

Chàng trai rút tay lại, gãi lên mớ tóc lòa xòa của mình, chợt nhận ra đã sang ngày thứ hai anh không gọi đầu, nghe lạo xạo sau gáy.

- Đóa trăng nguyên. Ở mà nó là hoa hay là lá? Sao lại thế nhỉ?

Cô gái xoay đầu lại. Chàng trai đã nhắm nghiền mắt, tiếng thở nhè nhẹ.

- Anh!

- Gì nữa đây? Em làm sao thế nhỉ? Bảo nó là hoa thì là hoa, là lá thì là lá.

- Nhưng chiều nay, rõ ràng em thấy những chiếc lá ấy màu đỏ, và xếp quanh vòng tròn hình như nhụy mà?

- Xùy. Ngủ đi. Lắm chuyện quá! Mai phải dậy sớm đấy.

- ...

- Em hôm nay bị sao ấy, thơ thơ thần thần như người mất hồn.

Tiếng khò khò vang lên khe khẽ. Vô lí. Mới ngủ sao đã ngáy thế được.

Cô gái không bận tâm điều ấy nữa, cô lại xoay mình nhìn ra ngoài lớp kính. Xa hơn những tán trăng nguyên là bãi biển. Ban ngày, chàng trai chỉ để tâm những cặp đùi thon với đủ sắc màu bikini vui chơi trước sóng. Chàng trai đâu cần biết cái thế giới gần gũi mà nhân tình vừa nói kia.

3. ...

“Cắt! Được rồi, các bạn làm tốt lắm! Nghỉ ngơi 5 phút, chuẩn bị cảnh cuối!” - Anh vừa khiến em khóc đấy!

Cô rón rén đến bên, lấy khăn chấm những giọt mồ hôi đang lăn dài trên trán rộng.

- Công việc của anh mà!

- Em thực sự rất xúc động. Ngày xưa không biết câu chuyện tình chiến tranh này có thật không anh nhỉ?

- Có nhất thiết điều gì cũng thắt mắc ngọn nguồn thế không? Em xem và khóc, thế là được rồi, anh chỉ cần có thế! Chắc mọi người cũng sẽ khóc như em.

- Nhưng em nghĩ, đạo diễn quay song song cả hậu trường, rồi phát vào cuối phim, thật sự không nên anh ạ.

- Vì?

- Thử tưởng tượng nhé. Khán giả đang thả mình trôi theo nhân vật, nhập vai để vui buồn phần nộ hạnh phúc cùng nhân vật. Giả dụ thôi nhé, cái cảnh Huân và Lan nhìn nhau gần cuối ấy, biết bao điều chất chứa, ánh mắt mênh mông chuyển tải ngôn ngữ không lời. Rồi hết phim. Một lần nữa cảnh ấy tái hiện trong phần hậu trường, nhưng trong một góc quay khác - góc quay tùy hứng ấu đả như là để cho có. Và hai ánh mắt đang truyền sang nhau thứ sức mạnh gì đó kia, đột ngột trở nên linh hoạt tinh ranh ngượng ngùng, cùng nụ cười phớt lờ của diễn viên khi nghe tiếng “cắt” của đạo diễn vang lên. Nó khiến em, và có thể rất nhiều khán giả hụt hẫng anh ạ.

- Ha ha, thì diễn mà em. Người ta chỉ cần nhập cuộc những lúc cần nhập, còn thực tại, nên trả về cho nó những gì là bản chất.

- Nhưng, em vẫn thấy hụt hẫng lắm...Thực sự là...

- Em lại thế rồi. Mà chúng mình tranh luận điều đó làm gì nhỉ? Vấn đề này là của đạo diễn, hay em đến đó thương lượng với ông ấy xem, có khi lại được tán thưởng ?

- ...

Bàn tay cầm mảnh khăn mùi soa của cô gái dừng lại trên má anh, rồi buông

thống.

- Suy cho cùng, vai diễn cũng chỉ là vai diễn, diễn tốt thì được tiền nhiều, anh không quan tâm gì hơn. Và rằng, một góc độ nào đó, nó cũng đơn giản là một trò lừa đảo, khán giả như những nạn nhân ngô nghê, có thể bị chinh phục, có thể không.

- Lừa đảo? Đó là nghệ thuật anh ạ. Có những sự lừa dối là tất yếu để mọi thứ trở nên tốt đẹp hơn. Và sự lừa dối ấy là kết hợp, tổng hợp nhuần nhuyễn giữa sự thật và cái đẹp.

- Anh bất ngờ vì em đấy. Em chuyển sang viết truyện đi. Hình như công việc hóa trang cho nhân vật chưa xứng tầm với em đâu.

Chàng trai đứng dậy, quay bước trở lại phim trường. Cô gái đứng lặng nhìn theo, thấy bóng hình anh nhòe nhoẹt nước...

4.

- Anh xin lỗi, chuyện hồi sáng, chỉ là anh đang mệt, mà em thì cứ hỏi...

Cô gái vẫn đứng lặng bên ô kính, nhìn chăm chăm ra ngoài.

- Thôi mà, giận gì dai thế, xin lỗi rồi mà.

Lại là vòng tay anh choàng qua vai cô từ phía sau. Một hơi thở ấm nóng phả ra bên gáy, cô thấy cả sự gấp gáp dần lên của nhịp thở.

Nhột nhạt, hỗn hển...Thêm một lần bờ môi cô bị khóa chặt - khi cô quay người lại.

Bốn bàn chân họ xê dần đến bên chiếc giường nệm trải ga trắng muốt...

5.

- Oa, đẹp quá anh ạ!

Cô gái reo lên, tiếng reo trong trẻo như đứa trẻ con đột ngột nhận được món quà mà mình hằng ao ước. Ngón tay thon dài của cô vẫn đều đặn ấn trên phím chiếc laptop.

- Từ giờ, căn nhà ấy sẽ có thêm một chủ nhân mới, là em.

Chàng trai trong bộ đồ ngủ sà xuống bên giường, cạnh cô gái.

- Nó lớn quá anh nhỉ?

- Một sự trùng hợp: anh mới phát hiện ra là, đằng sau ô kính phía bắc, cũng có những đóa trạng nguyên đấy!

- Thật thế hả anh.

Câu hỏi tu từ. Cô gái không rời mắt màn hình laptop, mái tóc bay bay tỏa ra hương thơm dịu mát.

- Em là cô gái thứ mấy hay mười mấy từng làm chủ căn nhà này rồi?

Giọng cô gái đột ngột chùng xuống.

Chàng trai giật mình bật dậy. Ôi... mấy tấm hình của đứa con trai 3 tuổi. Anh nhớ là đã giấu nó trong thư mục khóa rồi cơ mà.

- À à, anh đang định kể em nghe... Anh không định giấu em một chuyện gì cả...Cách đây 5 năm...

Tai cô ù đi, bắt đầu có tiếng sục sục cuống mũi. Cô bật dậy, chạy về phòng và chốt cửa.

Vậy là nỗi bất an đôi khi vẫn thoáng gợn qua trong óc cô, nay đã thành hình rõ rệt.

Cô đau, nhưng đôi chân vẫn không ngừng dẫn tiếp.

Rốt cuộc thì cô cần gì nhỉ? Rốt cuộc thì cô đang đi tìm cái gì??

Lại là bờ vai vuông vắn ấy. Bờ vai và dáng hình ấy đã lại đến bên cô. Cô không thể cưỡng lại được... Không thể...

6.

Một màu trắng toát, lạnh lẽo. Cô mở mắt và giật mình ngồi dậy. Đây là đâu???

- Ôi, chị làm ơn nằm xuống nào, chị còn yếu lắm, chưa thể đi lại được đâu?

- Chuyện gì xảy ra với tôi thế này, sao tôi lại ở đây??

- Chị bình tĩnh lại nào. Hôm qua chồng chị đưa chị vào đây trong trạng thái hôn mê. Chẳng phải cái thai này nằm ngoài kế hoạch...

- Không!!! Tiếng hét của cô vang lên đau đớn, bị dội ngược lại bởi bốn bức tường lạnh. Đồ khốn nạn! Kẻ sát nhân! Hắn đã chối bỏ một sinh linh chưa rõ hình hài không đầy hai tháng tuổi! Chối bỏ đi giọt máu của mình! Chao ôi... Cô buông mình nằm vật xuống giường. Vị y tá hốt hoảng kê lại tư thế nằm cho bệnh nhân. Thế là hết. Cô nằm đấy, xoa sượt, bao nhiêu đau đớn tuôn trào cùng nước mắt... “Anh, em có...”

“Có gì hả em, đừng làm anh giật mình”

“Giật mình? Anh không muốn?”

“Chẳng lẽ lại đậu? Anh đã cẩn thận đi bao rồi mà?”

“Anh...”

“Được rồi, được rồi. Thế cũng tốt. Vậy ngày hôm nay, anh nhận hai tin vui cùng lúc. Cái giải diễn viên nam xuất sắc cuối cùng đã nằm trong tay anh”

“Ôi, thật thế hả anh? Em hạnh phúc quá!”

“Được, ngày mai, anh đưa em đi nhà hàng ăn mừng cho niềm vui kếp này nhé!” Cô dụi đầu vào ngực anh, nơi đáy tim, ngọt ngào đang lan ra mãi... Rốt cuộc thì sao nào? Cô chỉ là một con rối tội nghiệp, đáng thương - không hơn không kém.

Chắc hẳn hã đã lén bỏ thuốc ngủ vào cốc của cô, khi cô đang tung tăng với phát hiện to lớn của mình: ngoài cửa kính một nhà hàng sang trọng của người Pháp, cũng lại những đóa trạng nguyên nghiêng mình xòe rộng.

Hã đã đi rồi. Cô sẽ chẳng thể làm gì ảnh hưởng đến cái giải diễn viên nam xuất sắc trong vai diễn có cô đi cùng kia. Cái thai với hã như một hiểm họa. Và giờ thì, hã đang theo đoàn làm phim diễn thêm những vai nào đó nữa, sẽ lại kề môi bên những cô gái eo thon ngực nở nào đó nữa. Có thể, vẫn những ô cửa kính bên ngoài là đóa trạng nguyên tung bay theo gió.

Ừ nhỉ, trạng nguyên, gọi nó là hoa hay là lá?

Thôi, cứ gọi là đóa, đóa trạng nguyên, ai bảo hoa thì nó là hoa, bảo lá thì nó là lá.

Ở đời này vốn dĩ còn tồn tại biết bao nhiêu sự nhập nhằng như thế...